

Circus Reuz.

Vi kunne ikke undlade endnu engang at tale lidt om dette ypperlige Veriderfjæst, der fremdeles tumler sine rappe Gængere paa Guldensløves ærværdige Bastion, og som alt nu i fem Uger ved sine Medlemmers overordentlige Sikkerhed, Aplomb og Elegance og ved de skjønneste Heste, vi mindes nogen- sinde at have seet, stadig formaaer at fylde den store Circus. Den tusindtunge Jama, der, som bekendt, ikke undseer sig for at sende en lille Uanfærdighed ud i Verden, har fortalt saa vidunderlige Ting om Circus Reuz, at naturligtvis Alle idetmindste eengang med egne Øine ville overbevise sig, om det er fuldstændig overensstemmende med den strenge Sandhed, at Kautschukmanden stikker det høire Been i den venstre Veitelomme og det venstre i den høire dito, medens han samtidig putter Hovedet i Baglommen, og i denne begynde Stilling foretager et Pøb paa Hænderne omkring i Circus; hvorledes de to „allerbedste Heste“ danser den charmanteste Wiesnervals, animerede af Hestebetvingeren E. Reuz, hvis „Auforderung zum Tanz“ til Trods for den største Beskrænkelse ikke med Sandhed kan siges at naae hine Hiirføddede i Gratie og Elegance.

Da et saadant Selskab med sine uhyre Apparater forudsætter enorme Udgifter, vilde det vist neppe kunne bestaae, naar den driftige Entrepreneur ikke tillige ved ypperlige Præstationer forlod at fæste sig et stadigt Publikum. Dette er imidlertid i den Grad Tilfældet, at man ikke lader sig nede med Attenens Glæder, men endog saa jævnlig indfinder sig om Formiddagen, for imod en lille Gratification til Staldkarlene at aflægge en Bist i Stalden og med et forsigtigt Klap paa Lænden complimentere de stribede premieres sujettes: Emir og Negus, Al Manzor, Blücher, Elbedavv Kronbadour o. s. v., o. s. v.

Den lille og afstadvige Philosophgang er pludselig bleven Samlingsplads for Byens Løver, Hippologer og den hele Skare af Fuldblods-Amateurer, ikke at tale om de Mange, der isærdeles have ladet sig fængsle af en eller anden hjæt og gracieus Veriderse, hvis Tourne og Toilette det maaskee nok kunde interessere at tage i Tilsyn ved Dagens Lys. Philosophgangens oprindelige Besætning, mandlige og kvindelige Lemmer fra Bartou, imaa Pensionister, Abonnenterne i Fatig-Tivoli samt Ammer og Børn, ere ligesom blevene opstræmmede ved dette Besøg fra den larmende Verden, der pludselig har kastet sig ind i deres idylliske No.

Vi træde indenfor i denne Circus. En Gallaforestilling er annonceret. En Gallaforestilling? Vi tilstaae, at dette Udtryk var os noget ukjent. Hvis det ikke, hvad der dog forekommer os utroligt, har været en Opfordring til Publikum, at isære sig udsøgte Toiletter til Forestillingens Forherligelse, maa derved være meent en cirkelformet Jirat i Sandet, hvormed man vilde betegne den forlyndte „Gallaforestilling“, der isøvrigt ikke var særlig ubehøvet paa denne Aften. Præcis begynder Forestillingen, idet hele det mandlige Personale præsenterer sig, ligesom den store Menz til den allermindste Miniatur-Verider. Nu gaar det Slag i Slag. Ingen Ufrydelse, intet Uheld, uden saadanne, der kun tjene til Bedkommendes Forherligelse, naar f. Ex. Hr. Loyal ligesom i en sieblikkelig Distraktion kommer til at berøre Jorden med sine Fødder, for i et Nu med et Saltomortale at bestinde sig paa Hestens Nys.

Ved at overvære disse Forestillinger er det ikke alene en sieblikkelig Zienslyst, man nyder; man føler tillige en sand Tilfredsstillelse ved at være Vidne til i hvor høi en Grad det menneskelige Legeme kan udvikle Styrke og Behændighed, idet Skæden dog ikke er sammles ublandet, naar man begynder at reflectere og drage Sammenligninger imellem de Agerende indenfor Barrieren og den beundrende Mængde udenfor. Thi uagtet man med Resignation kan finde sig i, at man ikke kan svæve henad Linen som Mad. Loyal-Ausfude eller løbe opad en lodret Stang som Hr. Casuari, maa man dog med stille Anger beklage, at Hødepunktet af Pluralitetens Behændighed indskrænker sig til nogenlunde sikkert at kunne gaee henad et Kjøbenhavns Fortoug samt at sige op til anden — hvist tredie Sal uden at tabe Beiret eller faae en Nervervælselse. Og see nu den Glæde og Lysheds, hvormed disse halsbrækkende Spring og Saltomortaler foretages, tilføds og tilhæst! Mad. Loyal-Ausfude springer eller rettere skyver igennem et Lønde-baad af et saa ringe Omfang, som idetmindste ingen af vore Modedamer paa det faste Gulv vilde kunne arbejde sig igjennem tiltrods for de største Anstrengelser. At staae paa Hovedet ansees med Dette for en Opgave, men Hr. Casuari finder det yderst bekvemt at staae paa Hovedet — paa sin Broders Hoved, ikke at tale om Hr. Petropolis, denne — „Kautschukmand“ forekommer os ikke betegnende nok — denne præparerede Gummiklaskummand, der i største No og Mag tager sin Soupée i en horizontal Stilling, idet han bagud over Nakken fører Munden med en Gaffel, der er spændt paa Hælen. Det synes at genere ham saa lidt, at man næsten kunde formode, at dette er hans sædvanlige Maade at holde sine Maaltider paa. Ja, han forstaaer at snoe sig, den Mand. Og nu de store gymnastiske Dvælsere og Trampolinpringer over 7 à 8 Heste med Jenser paa Nysgen, hvis yderste Formand jo uagtetlig eengang imellem faaer et lille Rap. Som sagt — det er en Fornøjelse at see disse Hjertkrafts-Gummiklaskummands Mæmester, og man kan ikke undre sig over, at de have fremkaldt en complet Svimmel i en stor Deel af vort Publikum, hvilken da fornemmelig maa pttre

sig hos den stadige Besætning af Lovegaarden, der i Reglen hver Aften indfinder sig og i 2 à 3 Timer uafslædig have Dinene fæste paa dette Cirkelløb.

Østerport.

(En Skitse af Johannes. Forf. til „Amagerport“.)

„At, hvor dog alle Ting forandres!“ er et Suf, som kun altsor ofte lyder fra de Aldersregnes Læber, ofte i en mod Tidernes onskelige Tone, da de godt Folk glemme, at de selv i en betydelig Grad ere forandrede. Anderledes er det, naar de gamle Bygninger udstøde et saadant Suf, enten gjen-nem et aabent Tagvindue eller ud af en kirkende Dør, thi de ere ikke saameget forandrede, som de Scener de have været og nu ere Vidner til.

En saadan Bygning, der har lært Tidernes Omkifstiller at kende, finde vi ved Frederiksbergvejens Nr. 240. Naar Du, gunstige Læser, en lille Aftenstund vandrer forbi dens mange indentor tilskaaede Vidner, da see op, og Du vil da let opdage Taarer, som hænge ned fra eller flæbe sig ved Glasjet i Nuderne; Folk kalde dem muligens i deres materia-listiske Sprog: Regn- eller Dugdraaber; nei, vi vide det bedre, det er Taarer, og hvor af dem siger: Finnis Troes! Staa stille et Øieblik og lyt! — Hvad hører Du? — Underlige dumpe Lyd, der trænge sig frem gjennem Jernristene paa de lange Kjølvinduer, Folk driste sig vel til at kalde det Trækvind, nei, vi vide det bedre: det er Suf, dybe Hjertesuf, Murens ubjendte, og Suffene sige: „At, hvor alle Ting forandres!“ Træng Dig, om Du kan, ind i den ven-lige Have, der hører til den prægtige Gaard, de høie, ærværdige Træer suse saa veemodigen det samme Omkvæb, medens Springvandets udtørrede Bassin for længe siden har udgræbt sin sidste Taare ved at lytte til denne Jeremiade.

Og det er Altsammen meget naturligt, thi hvilken Forandring til det Værrer er ikke denne aristokratistiske Gaard ble-ven underkastet! Nu trampe alle Slags Mennesker paa visse Vage i Ugen med alle mulige Slags Støtsi og Støler, saavel pudse, som upudse, ja vel endog indgødne med Tran, om i de Sale, hvor for ikke mere end nogle og tyve Aar siden Landets betydningsfuldeste Mand, Kongens heit-betroede Adjutanter havde deres glimrende Boliger. Og selv dette, hvad var det dog i Sammenligning med hin Tid, da den hærken kaldtes i Skriftsproget: Prindsens Palais, eller i Folkesproget: det adelige Bartou, men det Edingeste Huus!

Under dette Navn stod det paa sin Glories Toppunkt, navnlig i Aaret 1716, da Europas dengang markværdigste Mand havde sin midlertidige Bolig her.

Paa dette Aars anden August gif, i et prægtigt menleret Gemak, en i sit hele Udsende vidunderlig Person op og ned ad Gulvet med hastige og trampende Skridt; han var af en usædvanlig Høide, med sort, noget krøllet Haar, der glimdede igjen af den Mængde Fjdt, hvormed det var indsmurt. Hans hele Paaklædning var i høi Grad simpel, for ikke at bruge et simpere Udtryk. En just ikke meget hvid Halsklud var slunget om hans senestærte Hals, medens hans brede Bryst bedækkedes af en simpel Matrosskjorte, der holdtes sammen af en stor Svulknap, hvori en uagte Steen prangede. En stribet Lær-rede Matrosie hjente ham isidedfor Vest og en brunn Kofte hang som en Sæl om ham; dens hele Prydselse bestod i en Række hvide Metallknapper. Hans Knæbeentklæder holdtes sammen under Knæet af gule Læderremme og Messingspænder, men de syntes ikke at være meget fastbundne, thi de grove Udstrømper hang sibe rundt om Benene, indtil de forvandt i et Par hoihælede Skoe.

Paa det store Marmorbord under det ene Vinduesfag havde Peter Ezar — thi det er Navnet paa hin Person — henlangt sin grønne Klædeshue, som en Ridesoged fast vilde flamme sig ved at bære, en Hirschfanger med ibenholtts Greb og Messingsbeslag, og et Par smudsige Hjortelæders Strids-handsker.

Læt ved dette Bord stod en lille undersøgtig Mand med et klogt og snedig Udtryk i sit blege Ansigt; hans Klædebragt var smagfuld, efter Tidens Mode, en Ordensstjerne straa-lede paa det venstre Bryst.

Endelig see vi henne i Dværgen en pudsig, spinkel Fyr sidde, klædt den Tragt, Regenternes Hofnarre havde Privi-legium paa at bære. Han skottede af og til hen paa sin Herre, medens han dog lod, som om hans hele Sjæls Tanker ene sysslede med, hvorledes han skulde faae den Skalmie istand, som hvilede paa hans Skjød, da han havde gjort den ube-hagelige Ovdagelse, at den gav altsor rene Toner, naar han tracterede dette vidunderlige Instrument.

Endelig afbrød Peter Ezar den Taushed, som havde været i flere Minutter, idet han slog i Vordet med knyttet Hæve og udbrød:

„Nei, den Satans Kong Frederik passer for godt paa! Han er langt snildere, end jeg havde troet. Var endda ikke den forbandede engelske Flaade her, saa kunde det dog mu-ligen lykkes mig at overrumple Staden, men nu er det sidste Middel forsvundet, og det til ingen Nytte.“

Manden med det snedige Ansigt — det var den russiske Seivbersters bekendte Livlæge Areskin, — bemærkede saare vel det steldende Blik, hvormed den Talende betragtede ham, i hvilket Blik der laa ligesom en Opfordring til at fortsætte Samtalen, og derfor skyndte han sig ogsaa med at sige:

„Jeg vidste ikke, at Du, høie Ezar! havde prøvet et nyt Middel til at naae det, hvortil ikke blot vi, men ogsaa Hol-lænderne, saa inderlig ønske Dig Lykke.“

„Jo vist har jeg det;“ — svarede Ezaren med et Nis — „jeg vilde jo have overrasket Dig, Du superfløge Mand, dersom det var lykkedes mig, derfor taug jeg stille dermed for Dig.“

„Men nu, da det er prøvet og ikke lykkedes, vil Du maas-kee fortælle mig, hvori dette Prøvestykke paa Din egen Di-plomatik bestod?“ spurgte Lægen.

„Seer Du, Areskin!“ begyndte Ezaren, idet han stil-lede sig ligeoverfor sin Fortrolige, „jeg tænkte som saa: der staaer en god Deel Tropper til min Tjeneste ude i Leiren, havde jeg nu Nøglen til Østerport, saa kunde jeg altid i al Sikkelighed en skjønne Nattefund fore dem ind i Staden, og saa — ja, Du gætter vel Ræsten, Du snilde Diplomat.“

„Saa havde Du i en saandevending gjort hvad Svensker-kongen ikke formaaede i 1659, Du havde erobret Kjøbenhavn og derved gjort Dig til Herre over Landet, og hvad der er det vigtigste, over Drefund. Nu, Planen var ikke saa ilde. Du forlangte vel Nøglen af Kongen?“

„Naturligtvis; men ikke saadant plunt, ligefrem, nei, jeg sagde ham, at det vilde være mig hjært at kunne besøge min Leir, naar jeg vilde, og det kunde da hænde sig, at jeg kom tilbage efter at Østerport var lukket, og jeg nsdigt vilde hol-des udenfor; det var ene Grunden til min Anmodning.“

„Og han afflog det?“

„Ja!“

„Men hvad Grund gav han, thi han har dog hele Tiden været yderst høflig mod Dig, høie Ezar?“

„Det var han ogsaa denengang, min Ven! Na, den hule Broder! Han beklagede — hører Du, han sagde, han beklag-ed — at han saa gjerne han ønskede at gjøre mig til Behag, ikke var istand dertil nu, da — læg blot Mærke til, hvor underjundigt — just denne Vorts Nøgle skulde være i Borgemeisterens Forvaring, og at han udsatte sig for sine Borgeres Dyrer, dersom han dristede sig til at forlange den af denne Parytblot af Borgemeister. Jeg indvøndte, Du skal give dem Knut, min Broder! saa gjøre de ikke Dyrer! Men saa skulde Du seet et Ansig, den hellige Fyr satte op, idet han svarede: „Mine Borgere ere frie Mænd og ikke Slaver!““

„Jeg troer ikke et eneste af Kongens Ord!“ forfikkrede Areskin, rystende sin Paryl og Hovedet, der skulde sig i den, „imidlertid er herved ikke mere at gjøre.“ Efter en lille Pause tilføiede han: „Men vil Du ikke, høie Ezar! prøve det endnu engang med Kronborg, det bliver dog altid det vigtigste Punkt for Dig?“

„Nei!“ udbrød Peter med en Gød, „der vil jeg ikke mere komme og bide Steer itul! Du glemmer nok, at da jeg sidst med mine to Galeier prøvede derpaa, da fandt jeg dem fuldkomment beredte til at modsætte sig. Jeg rev Ge-været fra en af de Halkanter, som stod paa Bagt, tryk-kede det af, og sieblikkelig pøb en Kugle, der nær havde taget Afsen af min Admiral, skjendte han ikke har meget at misse. — Nei, jeg har nu forsøgt Alt, derfor bliver der intet Andet tilbage for mig end at feile bort; thi (her indstøttede Peter en af de mange Eder, hvormed han sædvanlig garnerede sine Taler) jeg vil aldrig i Evighed opfynde mit Løfte at hjælpe denne sletteste Hund af Konge til Landgang i Sverige.“

Ezaren gav sig efter denne Ytring ærgerlig og i mørk Stemmning til atter at trampe frem og tilbage, medens Liv-lægen, hans trosfaste Raadgiver, stod halv modsalben og halv fortvædet over, at han ikke kunde finde paa nogen Udvei.

Endelig lød en Stemme, som ikke havde ladet sig høre før; den kom henne fra Dværgen, hvor Hofnarren sad; den hvilede og siledede som en Stanges Røst:

„De Kløge blive Daarer, og Wiisdommen lægges paa Narrens Klæde! Peter! Vil Du kjøbe Wiisdom af Din Nar?“

„Brøvl er det, Du vil have, at jeg skal betale Dig for, Du Galgenfulg!“ svarede Ezaren, allerede oplivet af et svagt Haab, at faae Hjelp fra en Side, hvor han ikke havde ventet den, „dog veed Du virkelig et Raad, saa kom frem med det; thi det maa jeg lade Dig, at det da ikke er første Gang Dit Brøvl har ledet mig til en lys Tanke.“

„Jeg vrøvl aldrig, Peter!“ forfikkrede Narren i en stødt Tone, „saaledes maa Du ikke tale; dog jeg vil nu ikke vredees paa Dig, Du grove Mand! og for at vise Dig, at jeg strax glemmer Din Fornæmelse, skal Du faae min Wiisdom for Intet.“

„Saa kom med den, ligesaa godt først som sidst, Du kostelige Fyr!“

„Hør da! Endnu i Aften skal Du, førend denne Fre-derik kan faae Tid til at tage sine Forholdsregler, efterkom Du, som Du selv siger, har ladet ham lugte Lunten, ja endnu i Aften skal Du begjoe Dig ud til Din Leir. Er Du vel kommen der, maa Du tage en god Slump Folk med Dig, saa mange Dig lyst; lad dem saa i den tidlige Morgenstund følge med Dig ind gjennem Stadsporten, som man jo har givet Ordre til at aabne for Dig — og da har Du jo Dit Snisse opfyldt, Peter!“

Ezarens Ansigt oplæredes, den ene Sky efter den anden drog bort fra hans Pande, medens Narren talede; han stod stiv foran denne sin Favorit, og da Raadet var givet, saae han over Skuldrene med et triumferende Blik til Livlægen, som vilde han sige: Han havde Gød Det! Du Wiismand taug og Narren talede, og det var Wiisdom! Derpaa omfavnede han hjerteligen sin Nar og trykkede et Kys paa hans Hoved;